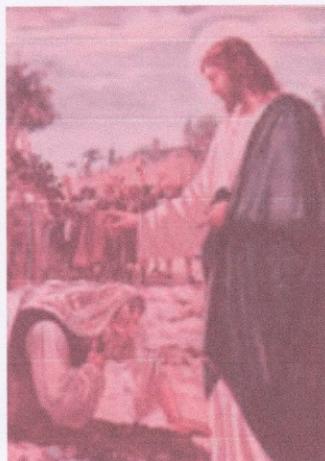

Введімо в життя Послання і розповсюджуймо їх!

д-р Михайло Рожелюк
Березень, 2002 р.

Багато вже було сказано про Послання Матері Божої в Гарабандалі, і до їх змісту не залишається нічого, що можна було б додати. Ці події відбувалися сорок років тому. Тепер ми чекаємо. АЛЕ, коли нам не повторяють ці Доручення й не пригадують прекрасні й постійні обіцянки Матері Божої, ми починаємо їх забувати й ледащіти. Люди часто говорять про чудесні оздоровлення в Святому Письмі, -- "О, це Ісус робив тисячі років тому, але в наші часи нічого нового не діється." АЛЕ ... Доручення Матері Божої в Гарабандалі й Її обітниця живуть і є такими реальними тепер, як і тоді. І сам Ісус оздоровляє в той же самий люблячий спосіб тепер, як і тоді. Проблема починається ѹ кінчається в нас самих. Чому?

Багато людей вже читало й чуло про моє оздоровлення в Гарабандалі в 1994 році, тому я тут про це розказувати не буду (цю історію можна найти на інтернеті: <http://www.ourlady.ca>). Але від 1994-го року, моє життя й життя моєї родини докорінно й неймовірно перемінилися. Ми з моєю дружиною Оленою при кожній нагоді дякували Богу й Пречистій Діві за цей великий і прекрасний дар моєго оздоровлення. Але на нас і на багато інших чекало ще більше неочікуваних ласк і несподіванок. Ми й не мріяли, що оцей наш медалик з поцілунком Матері Божої приноситиме раз-у-раз щораз більші ласки оздоровлення через наші молитви. Та при цьому треба дійсно любити не тільки нашого Господа але й Його Пречисту Матір. Нас почали запрошувати з доповідями про Гарабандал. Ми радо приймали ці запрошення, але найважливішим для нас було виконувати те, що нас навчала Пречиста Діва в Гарабандалі: ми ходили часто до сповіді, ходили до церкви, приймали Святе Причастя, молилися за священиків, молилися в дорозі, їduчи на наші виступи, чи відвідувати хворих. Ми старалися жити за вказівками Матінки Божої. І от, почалися різні дивні події. Які саме? Просто несподіванки для нас і для інших. Почалися спонтанні чудесні оздоровлення. Почули про це наші священики й єпископи. Почули й миряни. Але все приходить своєю ціною.

А яка це ціна? Сумно й боляче є бачити стільки нещасних, - чи то старших, чи молодих, хворих (фізично, психічно чи ін.). На жаль, багато з нас направду не вірить ані навіть не хоче знати, що нам Церква може дати. Ми або забули або заскорузли в наших привичках або ми просто байдужі. Ми хочемо все по-своєму, а не інакше. Дуже часто за останні роки, коли нас просили помолитися з ким-небудь при помочі медалика, з наших уст самохіть виходили такі або подібні слова: "Коли ви останній раз сповідалися?" або "Ви вже кілька років не сповідалися!?" Нам відповідають по-різному: "Я сповідаюся прямо перед Богом", або "Мені не треба священика щоби сповідатися" або "Але я кожної неділі приймаю Святе Причастя". Це ж святотатство! Запитаймо себе: Чи так навчала Богородиця в Гарабандалі? НІ!!! А ми все-таки хочемо по-своєму. Все мусить бути за нашими умовами. Ми є сліпі! Нераз люди хочуть поцілувати чи взяти в руки медалик, ніби це якась магічна штучка. О ні, це не так! В таких випадках, Господь дає нам надхнення відповісти таким особам в рішучий спосіб. Так, Бог оздоровляє в Свій час і в Свій спосіб. Але бути настільки наївними й зарозумілими і вимагати від Бога, щоби це було не інакше, як за нашими вимогами, оце вже за багато!

"Просіть і дастесь вам", - справді, Ісус так сказав - і так дійсно є. Коли ми просимо з повною згідністю з науковою Церквою, дотримуючись того, що навчав Христос, тоді напевно Божа ласка спаде на нас. Спитаєте, звідки я це знаю. Ми з дружиною Оленою були свідками багатьох чудесних оздоровлень. Дехто може спитати, "А чому ви це бачили, а я ні одного не бачив?"

A що ми бачили? Бачили ми слідуючі чуда, усі які були засвідчені різними священиками й мирянами по різних церквах, в різних місцях і в різних обставинах. Від 1994-го року ми були свідками таких сцін, як:

- рак мозку (невиліковний)
- знищенні диски хребта
- ревматичний артрит
- зломана тазова кістка -- в мить загоєна, а хвора почала відразу ходити
- перегнута脊椎а випрямлена
- навернення до католицької віри (з ісламу, гіндуської віри, комунізму).
- кістяні нарости на стопах зникають
- хронічні болі голови зникають
- хронічне блювання, курення, завороти голови зникають
- оздоровлення двох дітей з лейкемії
- вмираюче, передчасно-народжене дитя - живе
- хронічні скірні захворювання зникають
- психічні захворювання зникають
- здеформоване в лоні дитя - народжується здоровим і нормальним
- нирки відживають після трьох місяців
- сліпа особа бачить
- від народження викривлена стопа випрямлена
- покликання до монашого стану, і ще і ще більше інших чудес.

Усе це сталося після молитви, вживаючи медалики з поцілунком Матері Божої з Гарабандалу. Багато з цих оповідань поміщено на нашій сторінці на інтернеті: <http://www.ourlady.ca> але велика більшість із них не записана.

Але чи ми все таки віримо? Розкажу вам коротко про одного чоловіка, який недавно був чудесно оздоровлений. (Ця історія незадовго з'явиться в цілості на нашій сторінці на інтернеті). Около півтора року тому назад, під час Служби за оздоровлення, підійшов до мене один високий мужчина, щоби поцілувати мій медалик з Гарабандалу і попросити молитву. Йому було 53 роки. Ішов він з великим трудом, опираючись на паличку. Коли він став переді мною, я поклав йому медалик на серце й сказав йому, що він у великому болі. Раптом цей мужчина впав на підлогу, "скошений Святым Духом", як дехто говорить. Я продовжував молитися над ним з медаликом, тоді коли решта присутніх в церкві проказувала вервицю. Підходили й інші люди цілувати медалик. Вкінці, коли я стояв на розмові з отцем Андрієм, ми зі здивуванням побачили, що цей чоловік ходить вперед й назад навколо церкви, вимахуючи своєю паличкою. Около 25 до 30 осіб були свідками цього. Ми підійшли спитати, що сталося. Отож, він з дружиною розказали нам, що він уже дев'ять років переносить невиносимий біль і ввесь той час не міг працювати. На додаток до цього, п'ять років раніше йому перещеплювали жили до серця і в часі операції ушкодили

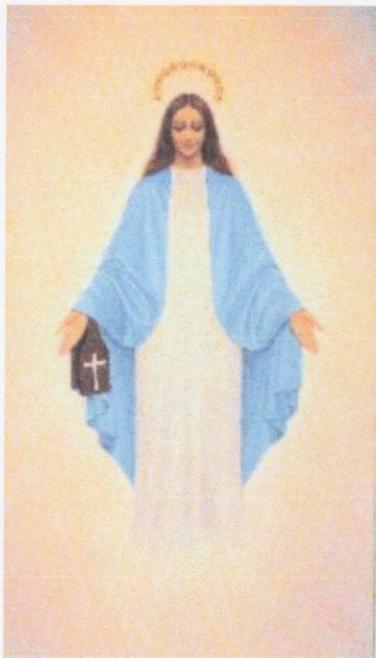

нерви в руках і ногах. В наслідок цього, він втратив всю силу й контролю в руках. Навіть порожна склянка випадала йому з рук. А ходити було дуже боляче, майже неможливо. До церкви він вагався прийти, але його дружина й приятелі наполягали й він прийшов на Службу за оздоровлення. Він не сподівався нічого й не дуже то вірив. Але, коли після молитви з медаликом, він сів на своє місце, він усвідомив собі, що його невиносимий біль раптом зник. Сила повернулася йому до рук і ніг. Він почав ходити по церкві й навколо церкви, стискаючи людям руки, й ходив і ходив і ходив. Всі ми раділи його оздоровленням.

Тиждень пізніше, цей чоловік прийшов знову до церкви, а ще через тиждень сказав усім нам, що він, після дев'яти років, вже вернувся до праці. Болю вже не було. Він обіцяв стати кращим католиком. Але буває так, що коли нам уже краще, то інші думки закрадаються нам до серця. Так було й з цим чоловіком. Довгий час ми його не бачили. Його знайомі казали нам, що він залишається здоровим іходить до праці. Пройшли місяці. Тоді нас заскочила вістка, що він нагло помер. Як? Коли? Чому?

Отож вийшло, як нам сказали, що він почав багато роздумувати про своє чудесне оздоровлення і прийшов до висновку, що це він, власними силами, сам себе оздоровив. Тоді показав Бог свою силу і цей чоловік раптом знову захворів і опинився в шпиталі. Викрили в нього рак. А він все-таки переконував усіх, щоби вони не журилися: він себе вже раз оздоровив, зробить це і тепер! До кількох днів він помер. Яка людська дурнота!!! Яке засліплення людини! Скільки ж разів мусить нам Бог доказувати Свою любов, а ми Його опускаємо?

Питаємо, чому він так зробив? А скільки осіб Ісус оздоровив і скільки їх вернулося йому подякувати? Отак воно є і з цими оздоровленнями. Одна особа з десяти нам признається, а ще менше осіб має відвагу описати історію свого спілкування, щоби інші могли про це прочитати. Чому ми так журимося, що інші будуть думати, тоді коли важливим є тільки те, що Бог думає? Одна жінка сказала нам, що не може ані говорити ані писати про своє оздоровлення, бо її приятелі скажуть, що вона збожеволіла. Інша сказала нам, що її отець парох говорив їй, що її оздоровлення, хоч дійсне, є для неї одної а не для когось іншого. Ще одна розказувала всім свою історію поки її приятелі не почали кпти собі з неї, насміхаючись і кажучи, що вона ніколи не мала рака лімфатичної системи, а тільки вигадала цю історію задля сензації. Прокиньтесь, дорогі друзі, брати й сестри! Бог - один. Коли ж ми нарешті усвідомимо собі, що Божі закони є НЕ ДЛЯ ДИСКУСІЙ?!? Божих законів не можна міняти задля особистої вигоди чи інтерпретувати так, як нам забагнеться! Ніколи так не було й не буде! Робім так, як благала нас Матінка Божа. Жиймо її дорученнями з Гарабандалу, а тоді відчуємо на собі Божу ласку.

Одного разу підійшов до мене один мій приятель-священик і запитав, - "Михайле, ми вже давно знайомі, знова ти перед твоїм випадком. Я знаю, як тебе боліло. Я вірю в усе, що ти мені розказав і про ті численні чудесні оздоровлення, яких ти був свідком. Але я вже 25 років є священиком і я ще ніколи нічого такого не бачив. Чому?" Без надуми я подивився йому в очі, тицьнув пальцем в його серце і сказав, - "Отче, треба мати тут ... ". На початку, я застидався тим, що зробив але пізніше, я усвідомив собі, що дійсно, хоч він і був назагал добрим священиком але йому ще треба було помочі там, у його серці. Я пізнав, що мені треба і за нього молитися, так як говорила Матінка Божа в Гарабандалі. Так і всі ми ... відкриймо наші серця! Чи вони такі, як бажала Матінка Божа, чи ми ще дальше думаємо, що ми все можемо зробити самі? Доручення з Гарабандалу й обітниця поцілунку Матері Божої є дійсними і сьогодні. Введім у життя й розповсюджуймо їх, а ласка Божа буде тоді також з нами.

Найменше дві треті частини світу ще не чули про Гарабандал. Так, багато вже було сказано, але скільки людей почуло? А скільки мільйонів людей, до недавна закриті за залізною комуністичною заслоною, щойно тепер можуть дізнатися щонебудь про свого Бога і Його Пресвяту Матір та Її доручення в Гарабандалі? Їм також треба це розказати.

Більше людей повинні дізнатися про ці історії і про Доручення Матері Божої в Гарабандалі. Розкажуймо про них зі щирого серця в усіх закутинах світу. Вона прийшла для нас усіх - заставляймо людей повірити! Молімся за всіх цих людей, щоби вони побачили світло Боже через Непорочне Серце нашої Пречистої Матінки - Марії.

д-р Михайло Рожелюк
Березень, 2002 р.
Торонто, Канада.